

Varga Imre

Ne félj, ne reménykedj!

*Ne félj, ne reménykedj! Nincs más, nincs másik.
Ábránd s égi ábra földedre vágyik.
Nézd, szikrázik a nap és olvad a hó,
patakszik, zúg az öröm, zöldül a szó.*

*Mihelyt elfogadtad, ami fájt addig,
elengedhedd, mert oltotta szomjad.
Hullám sodort még parttól partig,
mert küzdöttél. S magad megadva: ott vagy.*

*Ittál egy kortyot és már nem szomjazol.
Vágy, csalódás, álom, önámítás –
túljutva már belőlük-lakozol.*

*Ez a mindig más, de magva-ugyanaz,
légy hálás barátom, mert vagy, aki vagy –
nincs vágynod mi után és nincs hártás.*

Elhagyva lakja

*nem tudom nem tudhatom ki vagy
mert a Kistáltos a fövény a part
ahová elhat kizeng hullámverés
a határ amitől látható
a sárga homoksáv
égen a felhők a hegyek vagy hajók
nem adnak rólad semmi szólhatót
bár erősebbek mint vers magasztalás*

*de a cseneded nemcsak engem éltet
hallja a farkas a hold a nád
az ész soha meg nem érthet
beléd olvad ha túljut önmagán
ha nem szolgálja a Forma Hang Urát
vagy a Tudhatót s elhagyva lakja otthonát
és érzései sem övé nincs tulajdon itt
mert nincs cseléd s nincs gazda sem
áttetsző szavak mögött a tér
fehér zenéje átzúgja életem*

Fehér vers

*A csenddel a boldogság üzen,
a csenddel a béke.
Ez az a nyelv, ez az a hely -
minden élő menedéke.*

*Nevemet, sorsomat ízlelve
figyelmem fényébe oltad.
Üres, fényes tér a vagyok.
Két szó közt boldogan.
Belelőgnék úrébe, ha lenne aki;
szólítanám, ha lenne mivel.
Szabad-létem jelei
kimondhatatlanul.
Átlépésem mozdulatlan.
Ha lenne máshová.
Az álom tze volt
teremtés előtti tagolatlan.
Érzés fel-felcsillanása
időm hullámain.
A most határtalan
szavak ábrándja hozza
és viszi; lám, hullámszik hangtalan.
A csend fehérsége
mindenből minden előtt
és mögött.*

Nem múlik el

*Nem múlik el semmi valódi
Tűnik a forma a név meg az ábránd
Úrbe érsz itt félni csalódní
sem tudsz Sziklák és lángok sejtelve csak
Az üres tér peremét csipkézi egy érzés
aki voltál halott félig
előbukó őskép már nincs
ki nézze és nincsen amit
hajtincs az idő elmozdul*

s az időtlen sincs a teremtés előtt
mindenben a benne-vagyok
csontokban csobogó fény-patakok
és a boldog tér ahogy furulyából
a hang ami részleteiben egység
mindjében megnyilvánulatlan
végtelenje teresség
a hangja fényes néma dallam
az ideje-hamvadt tartam távozóban
érkezik s ha jön épp elmegy
láthatatlanul világos forma-nincs test

délben a holdfényes máksorok

